

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **P. F.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23.4.2018,
č.j. KrÚ 30479/2018/ODSH/14,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 25.1.2018, č.j. 5500-18/OD-snj/66960-2017, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), když takto bylo rozhodnuto výrokem I.

Shodu s prvopisem potvrzuje

tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti kterému bylo podáno odvolání, zároveň výrokem II., kterým bylo zastaveno řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, proti němuž žalobce odvolání nepodal. Přestupku dle výroku I. se žalobce dopustil tím, že dne 5.8.2017 v čase okolo 10:50 hod. na silnici I/35 v km č. 175 v katastru obce Svitavy, ve směru jízdy na Moravskou Třebovou, řídil nákladní motorové vozidlo tov. zn. DAF, RZ: XXX XXXX s přívěsem tov. zn. KÖGEL, RZ: XXX XXXX, ač nebyl držitelem průkazu profesní způsobilosti řidiče sk. C+E. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 3 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak zmíněného přestupku, za který mu byla udělena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce uvedl v žalobě v podstatě 3 žalobní body v části II. žaloby, a to pod písmeny a), b), c).

2. V žalobním bodu a) žalobce namítl, že nebyly prokázány „materiální znaky přestupku“ výše zmíněného. Tuto námitku ostatně uvedl žalobce i v odvolání. K tomu uvedl podrobnou argumentaci, kde uvádí, že *„Je nutno ovšem rozlišit, zda se jedná o řidiče, který řídí bez příslušné skupiny oprávnění, jejímž držitelem nikdy nebyl, a je tedy zjevné, že nikdy nesplnil zákonem stanovené požadavky pro vydání dané skupiny oprávnění (zákonem předepsaná zkouška z odborné způsobilosti, zdravotní způsobilosti), či zda již dotyčný byl v minulosti držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobce byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění.“* Podle žalobce tak *„Nelze tedy předpokládat zásadní narušení veřejného zájmu, neboť žalobce již v minulosti prokázal, že je osobou způsobilou k držení řidičského oprávnění.“* Proto nemohl *„jakkoliv narušit veřejný zájem a svým jednáním ohrožovat účastníky silničního provozu, neboť oplývá značnými zkušenostmi z řízení motorových vozidel“*. Žalobce odkázal i na rozsudek NSS ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 137/2011-52, podle něhož je v určitých případech možné nenaplnění materiálních znaků přestupku, a to za předpokladu existence *„zvláštních okolností případu“*. Žalovaný sice uvádí, že žádné zvláštní okolnosti neshledal, ovšem neuvádí explicitně, o jaké zvláštní okolnosti by se mělo jednat. A ani konkrétně nevyvrátil, že k těmto okolnostem nedošlo.
3. V žalobním bodu b) žalobce *„konstatoval“*, že *„necítí“* jakoukoliv odpovědnost za přestupkové jednání, *„profesní průkaz“* měl již dokonce vystaven, jen si ho nepřevzal. V rámci řízení nebylo prokázáno, že se nejednalo ze strany žalobce o soukromou jízdu.
4. V žalobním bodu c) žalobce namítl nepřiměřenost sankce, kdy uvedl, že *„z běžné praxe správních orgánů vyplývá, že uložená sankce zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel je zjevně nepřiměřená“*, běžnou praxí v obdobných případech je uložení zákazu právě pro profesní skupiny, kdy se dá konstatovat, že ukládaný zákaz činnosti by měl vždy souviset s konanou činností. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z žalovaného rozhodnutí, odkázal na jeho obsah, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 2.6.2017 žádost o vydání řidičského průkazu a současně

požádal o oprávnění k řízení vozidel skupiny C + E dle § 83 odst. 6 písm. b) bod 1 zákona o silničním provozu bez omezení. Dne 5.8.2017 v čase okolo 10:50 hod. na silnici I/35 v km č. 175 v katastru obce Svitavy, ve směru jízdy na Moravskou Třebovou žalobce řídil nákladní motorové vozidlo výše uvedené, ačkoliv nebyl držitelem průkazu profesní způsobilosti řidiče skupiny C + E, jelikož tento řidičský průkaz si žalobce vyzvedl až dne 7.8.2017. V době silniční kontroly, která byla provedena dne 5.8.2017, v uvedené době a na výše uvedeném místě, tak nebyl žalobce držitelem průkazu profesní způsobilosti. Žalovaný správně v žalovaném rozhodnutí zdůraznil, že řidičský průkaz je veřejná listina, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah a kterou prokazuje své jméno, příjmení a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle zákona o silničním provozu, čili řidičský průkaz je tedy doklad, který osvědčuje existenci práva, v případě žalobce tak existenci řidičského oprávnění profesní způsobilosti. Podle § 152 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění nabývá rozhodnutí právní moci a právních účinků dnem převzetí dokladu, čili jestliže žalobce řídil zmíněné nákladní vozidlo ještě předtím, než řidičský průkaz, jako doklad ve smyslu § 151 odst. 3, nabyl právní moci a právních účinků, tak žalobce v době silniční kontroly, v den spáchání přestupku, nebyl držitelem průkazu profesní způsobilosti a dopustil se tak zmíněného přestupku. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že „*Nemohl tedy jakkoliv narušit veřejný zájem a svým jednáním ohrožovat účastníky silničního provozu, neboť oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel.*“ I kdyby žalobce měl tyto „*značné zkušenosti s řízením motorových vozidel*“, tak jestliže nebyl držitelem průkazu profesní způsobilosti řidiče skupiny C + E z důvodu, že tento řidičský průkaz si nepřevzal a ten tak nemohl nabýt právních účinků, nevzniklo žalobci oprávnění řídit zmíněné motorové vozidlo, jelikož z platné právní úpravy nevyplývá, že by takové „*značné zkušenosti*“ opravňovaly řidiče k řízení zmíněného motorového vozidla. Kdyby tomu tak bylo, žalobce ad absurdum by si zmíněný řidičský průkaz nemusel vůbec vyzvednout a mohl jen argumentovat tím, že „*oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel.*“ Rovněž krajský soud neshledal důvodný žalobní bod ad a), tj. že nebyly prokázány materiální znaky zmíněného přestupku. Tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání, proto je podstatné, jakým způsobem se s ní vypořádal žalovaný správní orgán, neboť v tomto soudním řízení krajský soud nemůže nahrazovat úvahy správního orgánu. Toto soudní řízení není pokračováním přestupkového řízení, když se jedná o přezkum žalovaného rozhodnutí. Žalovaný se s touto námitkou rozsáhlým způsobem vypořádal, přičemž touto materiální stránkou se zabýval i správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku. Žalovaný dále uvedl, že „*Skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly definovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti hovoříme o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupku a příslušnou sankcí, resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy, jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zpravidla naplněn i znak materiální (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2012, č. j.: 5 As 106/2011). Jak vyplývá z judikatury představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. 5 As 20/2004, dostupný na www.nssoud.cz „okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoli však závěr... o tom, zda byl či nikoli spáchán přestupek.“ Materiální znak přestupku je představován tím, že zaviněný, škodlivý protiprávní čin porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Skutkovou podstatou přestupku definuje ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 3 zákona o silničním provozu tak, že „fyzická osoba řídí motorové vozidlo a v rozporu s*

ust. § 3 odst. 4 není k jeho řízení profesně způsobilá podle zvláštního právního předpisu nebo na základě rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu nebo Švýcarské konfederace“ Tímto jsou definovány formální znaky přestupku obecné i typové, ale současně i materiální znak tohoto přestupku. Materiálním znakem přestupku je „společensky škodlivý protiprávní čin, který je za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“ (viz ust. § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky). K naplnění materiálního znaku tohoto přestupku tedy dojde nejen spáchání protiprávního činu (v daném případě ohrožení bezpečnosti provozu) ale také současně porušením příslušného ustanovení zvláštního zákona, konkrétně ust. § 3 odst. 4 zákona o silničním provozu. Obviněný z přestupku se svým jednáním dopustil činu, který byl správním orgánem I. stupně kvalifikován jako přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 3 zákona o silničním provozu. Tím obviněný z přestupku naplnil jak formální (zaviněný protiprávní čin – řízení motorového vozidla bez profesní způsobilosti) i materiální (způsobil škodlivý protiprávní čin – ohrozil bezpečnost provozu na pozemní komunikaci) znaky přestupku. Odvolací orgán vyhodnotil uvedené jednání obviněného z přestupku jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem nerespektování pravidel silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku.“

8. S výše zmíněným názorem se krajský soud plně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na žalované rozhodnutí. Pokud žalobce v žalobě uvádí odkaz na judikaturu NSS (rozsudek NSS ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 137/2011-52), kdy mohou existovat případy nenaplnění materiálních znaků přestupků za předpokladu existence „zvláštních okolností případu“ a žalobce požadoval, aby žalovaný uvedl „takové zvláštní případy“, tak jednak tomu nebyl žalovaný povinen, protože argumentace rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného týkající se této otázky byla zcela dostatečná. Navíc povinnosti orgánu veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, když takový přístup by mohl vést zejména u obsáhlých podání k absurdním důsledkům a porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení, přičemž je podstatné, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13). Výjimečný zvláštní případ byl řešen např. v rozsudku NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, který na daný případ nelze aplikovat, protože v případě tohoto rozsudku se jednalo o věc, kdy došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti pouze o 2 km/h, a právě proto byla z důvodů zcela pochopitelných věnována této otázce pozornost se zcela zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. Avšak i v tomto rozsudku je uvedeno, že lze obecně vycházet z toho, že „Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplnilo běžně se vyskytující v případech materiální znaky přestupků, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti.“ Rovněž není důvodný žalobní bod ad b). K odpovědnosti za zmíněný přestupek postačuje existence zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, protože zákon o silničním provozu v § 125c výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění, tak v tomto projednávaném případě postačí zavinění z nedbalosti. Ostatně to konstatoval i správní orgán I. stupně a žalovaný ve svém rozhodnutí, že tohoto přestupku dle výroku I. rozhodnutí o přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti. Žalobce si přece musel být vědom skutečnosti, že až převzetím zmíněného řidičského průkazu nabývá rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění a profesní způsobilosti právní moci, tj. pokud si řidičský průkaz nepřevzal, tak nemohl počítat s tím, že mu k řízení zmíněného vozidla postačí pouze jeho „značné zkušenosti s řízením

motorových vozidel“, kterými může „oplývat“ (což krajský soud nepochybně, tj. soud nepochybně zkušenosti žalobce s řízením motorových vozidel). I v případě žalobce platí zásada, že „*neznalost zákona neomlouvá*“.

9. Krajský soud neuznal důvodný žalobní bod ad c). Výše sankce byla uložena na samé spodní hranici a správní orgán I. stupně a stejně tak žalovaný přihlédl k polehčujícím okolnostem (spáchání skutku ve věku blízkém věku mladistvých), přičemž správní orgán I. stupně se zabýval způsobem spáchání a následky, zavinění, osobou žalobce jako pachatele a polehčujícími či přitěžujícími okolnostmi. Pokud žalobce v žalobě namítá, že „*z běžné praxe správních orgánů vyplývá, že uložená sankce zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel je zjevně nepřiměřená*“, tak neuvádí konkrétní příklady této „*praxe*“. Žalobce ani blíže nezdůvodňuje odkazem na právní úpravu, proč by ukládaný zákaz činnosti „*měl vždy souviset s konanou činností*“,
10. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
11. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. listopadu 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje